VISELE EROTICE ALE FRUMOASEI FRANÇOISE D'AUBIGNE

Scarron avea unul dintre cele mai importante saloane literare din Paris. Aici se înghesuiau toţi poeţii licenţioşi şi cei mai libertini, invitaţii lui vorbind în poeziile lor numai de „malahie", „pizdă", sex, chiar şi de „sodomiţi". Françoise d'Aubigné auzise probabil citindu-se textul *L'Ecole des filles*, publicat în 1655 şi care a fost găsit în câteva exemplare în garsoniera lui Fouquet la momentul arestării sale în 1661. În introducere, putem citi: „Iată şcoala înţelepciunii voastre, frumoase şi curioase domnişoare... Este secretul infailibil pentru a vă face iubite de bărbaţi". Sub formă de dialog, Suzanne îi explică verişoarei şi prietenei sale Fanchon ce este sexualitatea:

„Fata... îndată ce simte gura băiatului lipită de gura ei, îşi împinge puţin câte puţin limba înăuntru şi o face să zvâcnească pe buzele lui cu atâta savoare, încât îl stârneşte pe băiat care o roagă să mai facă o dată... Atunci, fata... îşi bagă imediat limba în gura băiatului. În timp ce-i face asta, îl sărută, îşi lasă mâna să-i alunece pe scula lui, pe care i-o ia din prohab şi, după ce i-o mângâie un timp, din moale cum era înainte, o face tare ca ciomagul... O freacă numai de două-trei ori pe deasupra pielii şi, când simte asta, băiatului i se scoală negreşit... Iar fata... îndată ce-a făcut-o aşa dreaptă, o scoate din prohab, se uită la ea şi, după o mică scuturătură, care o scoală de tot, o lasă aşa cum e încordată, ca să se folosească de ea pe urmă".

Când se publica acest text, Françoise d'Aubigné avea 20 de ani. Căsătorit de curând, Scarron intenţiona să facă din tânăra lui soţie animatoarea celui mai prestigios salon din capitală. Dar mai întâi trebuia să-i formeze gustul, pentru literatură, pentru plăceri de tot felul. În acest scop, Scarron a folosit toate mijloacele de care putea să dispună, deşi era ţintuit în scaunul lui cu rotile de paralitic bolnăvicios.

Seara, cei mai iluştri literaţi din cartierul Marais veneau acasă la poetul infirm. Baronul de Blot era şi el prezent printre mulţi alţii. La începutul căsniciei lui Scarron, el i-a cerut

„frumoasei indience" de 17 ani, intimidată în fața atâtor bărbați mult mai în vârstă și mai cultivați decât ea, să le recite poemul ei preferat. Françoise a fost încântată să-și arate erudiția și a declamat:

Portretul meu, Madam, eu vi-l dedic
Și-n dar vi-l dau, făr' să v-aduc nimic.
Căci tot ce-aveam cândva doar pentru mine
Din prima zi de-amor vă aparține
Așa cum însumi vă sunt prizonier
Și din grădina voastră vă ofer
*Flori ce le-aveți în stăpânire**...

Îndeajuns ca să-l indispună pe baron. Ronsard nu era bine-venit în salonul lui Scarron. Și baronul i-a declarat probabil poetului: „Dragă prietene, ai multe de făcut ca să desăvârșești educația soției dumitale, tânără și fermecătoare". Și i-a cerut să asculte mai curând asta:

Adio, dară, camarazi zbanghii,
Să renunțăm la vechiul trai,
La târfe, farse și bații,
Ca să ajungem toți în rai.

Și-acolo vom cordi un înger fiecare,
Că pizdulicea lor are miros de floare.

Unuia-i place a fetei păsărică
Altuia, curul unui drăguțel,
Altul nu vrea gagiu și nici gagică
Fiindcă butelca îndrăgește el.
Eu însă beau, și râd, și cânt
Și fut ce-mi pică-n mână rând pe rând.

Cât despre bieții sodomiți
Pe care Dumnezeu, se zice, i-a prăjit,
*I-am auzit vorbind pe iezuiți***...

* Traducerea versurilor de Dan M. Năstase (n.tr).

** Stihuri licențioase de Claude de Chouvigny, baron de Blot. Poezia se sfârșește cu versurile: „Că nu de asta i-a bulit,/ Ci pentru că un înger voiau să ia-n baros,/ Iar asta, și-a zis Domnul, e tare curios" (n.tr).

Françoise d'Aubigné se simțea mereu ofensată de astfel de vorbe. Scarron a remarcat. Se uita cu atenție în fiecare seară la frumoasa lui soție, care își păstra virginitatea, căci Scarron, paraplegic, nu-i putea oferi decât jocurile spiritului. Totuși, înțelegea că, mai devreme sau mai târziu, un bărbat va fura această frumoasă floare.

În acest context, alături de un soț bătrân și neputincios, Françoise d'Aubigné avea să aibă visele agitate cele mai nebunești, precum acesta, care trebuie să-i fi bântuit deseori, noaptea, visele de fecioară.

— O să-ți cer ceva, poți să mă refuzi, dar ai greși... și eu aș fi nefericit, fiindcă aș fi de două ori neputincios[13]... Sunt paralizat și, în afara mâinilor, restul corpului îmi rămâne nemișcat. Trăiam, încă trăiesc această boală ca pe o mare nedreptate și am o ură pe toți zeii din univers[14]. Îți poți închipui ce simte un bărbat când e închis în cea mai rea dintre închisori, a unui corp mort? Mai ales când sufletul lui își amintește de toate plăcerile pe care trupul i le oferea pe vremuri[15]. Dacă tu, frumoasa mea indiancă, insiști să corectez picanteriile[16] pe care le scriu; dacă-mi spui că-mi bat joc prea des de oameni[17] și de grijile lor, care îmi par neînsemnate, te asigur c-o fac pentru că nu mai am niciun motiv să trăiesc, pentru că duc numai existența unui spirit pur. Frumoasă pedeapsă pentru un bărbat necredincios al cărui talent se inspira numai din cele trupești! Dar destul! Nu pentru asta te deranjez la această oră târzie.

Sunt scriitor, scrisul este singura mea plăcere, singurul meu mijloc de a arăta lumii că sunt încă viu! Numai că, în ultima vreme, mi-am pierdut inspirația – singura divinitate pe care am adorat-o întotdeauna –, și de aici vin scăpările și exprimările pline de lubricitate care îmi fac stilul greoi și-mi strică, după părerea ta, textele.

Când ai intrat în viața mea, am vrut să te ajut, părându-mi-se nedrept ca un trup atât de senzual să fie închis într-o mănăstire! Asta semăna prea mult cu propria-mi temniță... Așa că te-am luat de soție[18]. Credeam că tot ce-mi puteai oferi erau doi ochi mari și plini de vioiciune, un corsaj foarte frumos, o pereche de mâini frumoase și mult spirit.

Totuși, m-am înșelat! Ești foarte tânără, dar ești regina acestui salon[19] și nu te lași intimidată de cele mai mari spirite ironice ale timpului nostru. Te admir din ce în ce mai mult pe zi ce trece. Dar nu-ți apreciez doar inteligența... Văd foarte bine cum se uită bărbații la tine, dorința pe care o stârnești, mirarea și rânjetele pe care le provoacă[20] căsătoria noastră.

Mărturisesc că, în ciuda neputinței mele, sunt gelos și posesiv, dar nu poți ține un fluture rar în mână, riști să-i distrugi aripile și nu va mai zbura niciodată. Nu te oblig să-mi fii credincioasă[21]. Totuși, aș vrea să fii cinstită cu mine. Și, la drept vorbind, am nevoie de tine... ca să-mi redobândesc inspirația. Din nefericire, nu-mi pot onora fermecătoarea soție, dar pot să juisez estetic.

Slavă Domnului[22], încă am văz, auz, miros. Trebuie să le solicit ca să scriu. Îți cer așadar să accepți propunerea mea. Ești virgină și timidă și ți-am simțit stânjeneala de a-ți arăta corpul gol, splendid totuși, când mi-am exprimat dorința să-l văd în ziua nunții noastre. Mi-ai acordat această plăcere, eu însă nu sunt în stare să fac la fel[23].

Astăzi, aș vrea să facem încă un pas. Tânărul pe care ți l-am prezentat ca fiindu-mi nepot de departe nu este invitat în seara asta din întâmplare, frumoasa mea. De altfel, am remarcat ce priviri îi aruncai acestui băiat fermecător... Pentru prima dată, m-am bucurat, draga mea soție, pentru că asta făcea parte din planul meu. Nu te uita așa mirată, scumpo! Mă faci să râd. Privește mai curând cadoul de nuntă pe care aș vrea să ți-l ofer.

În acel moment, Françoise tresărea în visul ei care se tot repeta. Un bărbat gol ieșea din camera vecină. Tânăra femeie a fost stupefiată. „Nepotul" s-a oprit în mijlocul încăperii. Corpul lui musculos și fesele frumos modelate au lăsat-o cu gura căscată[24]. Se aștepta la orice, numai la asta nu!

— O să-ți explic cum funcționează, draga mea. Ai auzit multe sfaturi și detalii deocheate în discuțiile mele cu prietenii, dar ești la fel de inocentă ca în ziua în care te-ai căsătorit cu mine. E timpul să cunoști un bărbat. Îți place?

— Ce spui? Iar mă tachinezi, n-ai râs destul de mine cu baronul? Aproape că m-ai făcut să plâng în seara aceea. Cine

va mai apărea din dulap ca să râdă de mine și de naivitatea mea?

— Iartă-mă dacă te-am jignit atunci, frumoasa mea. Te asigur că nimeni nu se mai află în această încăpere în afară de noi trei. O, cât vă invidiez!

Tânărul se uita țintă la Françoise, care își ferea ochii umezi.

— Dă-mi voie să părăsesc camera, a implorat Françoise.

— Da, nu te forțez, am promis. Dar acceptă ce-ți cer, te implor... Refuzul tău mă face de două ori neputincios: nici plăcere fizică, nici plăcere estetică. Crede-mă, mi-a trebuit ceva timp ca să-mi învingă gelozia... O să faci asta pentru mine, nu-i așa?

Françoise a încuviințat cu o mișcare a capului, cu ochii în jos.

— Atunci, scoate-ți rochia.

Soția lui s-a gândit un moment, apoi s-a debarasat lent și timid de rochie, sub privirea arogantă a splendidului ei partener.

— Acum, fă ce-ți spun. Înainte să te atingă mâinile acestui bărbat, aș vrea ca degetele tale să se obișnuiască cu trupul masculin. Apropie-te de acest frumos ofițer. Nu-ți fie teamă, pune-ți palmele pe torsul lui.

Françoise face întocmai. Sfielnică, își lasă mâinile să alunece spre abdomenul bărbatului, apoi mai jos[25]. Dorința tânărului era atât de vizibilă, încât ea a început brusc să râdă în hohote, ca o fetiță. Cei doi bărbați au rămas stupefiați în fața unei astfel de reacții. Au schimbat o privire mirată. Frumosul ofițer a roșit, acum era el intimidat. Chiar și vulpea bătrână de Scarron și-a pierdut simțul replicii prompte. O tânără inocentă și goală își permitea să râdă de doi bărbați siguri pe ei.

— Acesta e cadoul meu de nuntă? a întrebat ea. Mulțumesc. Îmi place mult. Câteva senzații plăcute la atingere. Recunosc. Acum pot să mă îmbrac?

— Așteaptă, Françoise, te rog, a implorat-o Scarron. Ai încredere în mine! Aș vrea ca trupul tău să descopere și el plăcerea de a fi atins de un bărbat[26].

Tânărul abia aștepta această permisiune. Degetele lui nerăbdătoare i se plimbau deja pe corp, făcându-l să ardă. Françoise

„«Frumoasa indiancă» are ceva din acele «străine» care îi seduc pe mai-marii lumii."

l-a auzit atunci pe Scarron citindu-i cu glas tare acest pasaj din *L'Ecole des filles* unde Suzanne îi zice lui Fanchon: băiatul „o ia [pe fată]... și o duce în pat, unde o culcă pe spate, apoi îi ridică în sus fusta și cămașa și o face să-și deschidă coapsele larg, în timp ce el își deznoadă șnurul de sus al nădragilor ca să se dezgolească și el". „Când [băiatul] se vede călărit de ea, pe care ar fi trebuit el s-o călărească, ei da, atunci e mult mai în largul lui, și îi este aproape la fel de plăcut de suportat ca și cum s-ar descărca continuu".

În timp ce Françoise își făcea în vis dubla ucenicie a senzualității sale de fată și a sexualității sale de frumoasă adormită, glasul lui Scarron, repetitiv, o trezea de fiecare dată din somn când îl auzea brusc exclamând: „Vezi, dragul meu Villarceaux, i-am spus în ziua nunții noastre că n-am să-i pot face multe prostii, dar c-am s-o învăț să facă. Mulțumesc că m-ai ajutat să-mi țin promisiunea!". Françoise se trezea atunci